

JAZZ: Jorunn Steffensens fargede tekstiler på finérplater minner om den slags overlappende fargeabstraksjon man kan finne på coveret til jazzplater fra 1960-tallet.

FOTO: ØYSTEIN THORVALDSEN

Når det myke hardner

KUNST

«Farger i flaten»

Jorunn Steffensen
Soft galleri
Råhusgaten 20, Oslo
Står til 30. juli.

ANMELDELSE

Noen ganger kan sjangeroverskridelser gjøre en i vanvittig godt humør. Som her.

Altså, i det siste har Soft galleri ikke rent sjelden vært stedet det skjer, og nå presses grensene enda litt. For Soft er liksom selve hovedkvarteret til den norske tekstilkunsten, og det er også her selve definisjonen på hva som er tekstilkunst som oftest testes ut. Her har jeg sett tekstilkunsten berøre grensene til både skulptur og maleri, og særlig det siste.

Men når det gjelder utstillingen «Farger i flaten» spørres det om denne grensen til maleriet faktisk overskrides. For når Jorunn Steffensen appliserer fargede tekstiler på finérplater i den slags overlappende fargeabstraksjon man pleier å finne på coveret til jazzplater fra 1960 og -70-tallet, og kombinerer det med en serie

tegninger, kan man like så greit kalle alle som maler på lerret for tekstilkunstnere.

Og kanskje man burde det?

Det ville avgjort hatt en morsom effekt på tekstilkunstens status – for selv om det har skjedd noe med statusen til dette mediet i det siste tiåret, har det jo ikke skjedd nok. Men, det er ikke min jobb å være definisjonspoliti eller noe – helt ærlig, man bør jo først og fremst spørre seg om det man ser er godt.

Teknikken og eventuelle utfordringer knyttet til den er jo morsomt for sånne som meg – jeg er egentlig sykkelig opptatt av det, men prøver å holde meg i ro når jeg skriver om det. Teknikk hjelper uansett lite hvis sluttresultatet ikke har noen form for integritet.

Men noen ganger, som her, blir denne sjangeroverskridelsen umulig ikke å forholde seg til, siden den gjør meg i så vanvittig godt humør. Men også fordi den tvinger meg til å prøve å se dette for meg et annet sted, uten å vite hvordan kunstneren definerer sitt eget virke.

For er ikke det å være tekstilkunstner i 2017 fremst et spørsmål om attityde, sånn egentlig? Ikke noe annet sted utfordres det mediespesifikke i sånn grad som i tekstilkunsten, og hver gang jeg er borti det vet jeg

jo langt inni meg at i fremtiden vil alle ganske enkelt bare være kunstnere, uten prefiks.

Så, hvis vi dropper denne baktunge kontekstualiseringen (og i fremtiden vil vi jo gjøre nettopp det), sitter man her igjen med en nok så dynamisk affære der spenningsfeltet mellom de større, nonfigurative, arbeidenes tidkrevende tilblivelse og de åpenbart mer kjapt manifesterte og figurative tegningene utgjør et visuelt kraftverk.

Dette er den slags som ikke hvem som helst får til siden det gjerne tar sin tid

«Teknikk hjelper lite hvis sluttresultatet ikke har integritet»

både å finne frem til metoden – som jo er litt spesiell, for ikke å si direkte sær – og det å mestre den. Det er altså relativt ofte jeg finner problemstillinger knyttet til maleri innenfor tekstilkunsten, men når det som her faktisk krysser denne grensen så mye at det i grunn bare er en pensel som mangler, ender det altså opp med å ikke lenger spille noen rolle hva vi velger å kalle det.

Kunstnerens agenda kommer bestandig først.

Tommy Olsson
kunst@klassekampen.no